

РЕШЕНИЕ

№ 584

гр. София, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7499** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.2а б.“а“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Фиш Ай“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, представлявано от И. М. А., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат И. Е. Т. от САК, л.№ [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332- 002852/20.06.2023 г. на МВР - Отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която по отношение на жалбоподателят е приложена мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Твърди се материална незаконосъобразност на оспорваният акт на основание чл. 171 т.2а б.“а“ от ЗДвП, тъй като водачът притежава валидно чуждестранно – издадено от Обединеното Кралство, свидетелство за управление на МПС. Обстоятелството, че същото не е подменено в срока и по реда на чл. 162 ал.1 от ЗДвП не е сред хипотезите на чл. 171 от ЗДвП, на което основание е издадено и оспорената Заповед.Твърди се, че лицето е правоспособен водач.

На следващо място административния акт се оспорва, като постановен при липса на мотиви относно това дали органът счита управляваният МПС И. А., за правоспособен водач или не, обстоятелство непозволяващо да се упражни преценка за правилното приложение на материалния закон.

На следващо място се твърди, че притежаваното от И. А. СУМПС отговаря на изискванията на Приложение № 6 към Конвенцията за движение по пътищата/подписана във Виена 1968г./, респ. същото е валидно съобразно текста на чл. 161, т.1 и т.5 от ЗДвП.

Искането до съда е за отмяната на заповедта като незаконосъобразна и неправилна, издадена в противоречие на материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призван, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата, претендира сторените разноски.

Ответната страна –полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, III-то отделение, 60 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от административната преписка, на 13.06.2023г. около 13:59 часа в [населено място] по бул. „Е . Х. Г.“ с посока на движение от площад "О. мост" към [улица], водачът И. М. А. управлява МПС със СУМПС (издадено от Обединеното Кралство Великобритания -образец Великобритания), без да е подменено след пребиваване повече от 3месеца на територията на Република България. Посоченото е квалифицирано като нарушение на чл. 162, ал.1 ЗДвП, като на водача е съставен АУАН серия ГА № 774455/13.06.2023 г., а въз основа на него е издадено и НП.

При тази фактическа обстановка на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е издадена и процесно обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка.

От представената справка за пътуване на лице - български гражданин, актуална за периода 01.01.2023 г. – 13.06.2023 г. се установява, че водачът е напуснал територията на Р. България на 02.01.2023г. и обратно е влязъл на територията на Р. България на 13.01.2023 г.

Представена е шофьорска книжка с легализиран превод - чуждестранното свидетелство за управление на МПС, от което се установява, че СУМПС е издадено от Обединено кралство на 22.12.2016г. със срок на валидност до 13.04.2026г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Процесната жалба е допустима, като подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване акт, от активно легитимирано лице и в съответствие с изискванията за редовност на същата – форма, съдържание и приложения. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на

службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

С оглед възражението на жалбоподателя относно липсата на фактически и правни основания от които да може да се установи и проконтролира решаващата дейност на органа, следва да се посочи, че ясно разбираемо от текста на оспорваната ПАМ, административният орган е квалифицирал липсата на подменено в срок СУМПС, съобразно нормата на чл.162 ал.1 от ЗДвП като липса на валидно за територията на България СУМПС.

Относно материалната законосъобразност на акта, съдът съобрази:

По силата на чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 или по реда на чл. 69А от НПК, както и на собственик, чието МПС е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от шест месеца до една година.

От своя страна – разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

В настоящият казус безспорно между страните е обстоятелството, че И. М. А. е управлявал МПС със свидетелство за правоуправление, издадено от Великобритания

на 22.12.2016г. Към момента на издаването му, споразумението за оттегляне на Великобритания от ЕС не е влязло в сила /същото е в сила от 31.01.2020 г. /, поради което държавата - издател е била държава-членка на Европейския съюз.

Свидетелствата за управление на МПС на територията на ЕС са предмет на регламентация с Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства.

Текста на чл.2 на посочената Директива регламентира условията за взаимно признаване, като чл.1 от посоченият съюжен акт регламентира единен образец на СУМПС, така, че той да бъде годен за това взаимно признаване. Успоредно с това чл.7 от Директива регламентира и условията за издаване, валидност и подновяване на СУМПС в т.ч. и полагане на изпит и медицински стандарти. В този смисъл Директивата въвежда еднакъв режим по отношение на територията на целият ЕС, като редом с другото допуска отклонения и дава разрешение как следва да се процедира в хипотезите на отнемане на СУМПС, валидността на свидетелствата които са издадени от ДЧ в режим на безсрочност, както и при установяване на лице, придобило СУМПС в една ДЧ на територията на друга ДЧ и др.

Текста на чл.7 пар.2 б.“а“ и б.“б“ от Директивата предвижда, че считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории АМ, А1, А2, А, В, В1 и ВЕ имат срок на административна валидност 10 години, като държава-членка може да избере да издава такива свидетелства със срок на административна валидност до 15 години, а считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е имат срок на административна валидност 5 години;

В настоящият казус процесното СУМПС е издадено със срок на действие – 10 години и съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО. По силата на Споразумението за оттегляне на Обединеното Кралство от ЕС, тя е приложима във Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г.

В този смисъл безспорно жалбоподателя е притежавал СУМПС издадено въз основа на и в съответствие със задължителните за всички ДЧ на ЕС стандарти, в т.ч. и България.

Успоредно с това и що се касае до обстоятелството, че след т.нар. Брекзит, съюзното законодателство не се прилага вече и по отношение на СУМПС издадени от Великобритания, то спора следва да се разгледа през призмата на текста на чл.41 от Конвенция за пътното движение, подписана във Виена на 8.11.1968 г., включително поправките към Конвенцията,/ влезли в сила на 3.09.1993 г./

Съгласно ал.2 на чл.41 от конвенцията, договарящите страни / сред които България и Великобритания/ ще признаят всяко свидетелство за управление, преведено на техния език или на един от техните езици, или ако не е преведено на един от тези езици, придружено със съответен превод; всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение 6 на настоящата Конвенция. Въсъщност изискванията на приложение 6 към Конвенцията се съдържат в изискванията към

Приложение 1 към Директивата, като Директивата въвежда допълнителни изисквания за целите на ЕС. В този смисъл съответствието им е несъмнено.

От своя страна, текстът на ал.7 б. „а“ от чл.41 от Конвенцията императивно гласи, че положенията в настоящия член не задължават Договарящите страни да признаят валидността на националните и международните свидетелства за управление, издадени на територията на друга Договаряща страна на лица, чието постоянно местожителство е било в тази страна в момента на издаването на свидетелството, или чието постоянно местожителство е било сменено на тази територия след издаването на свидетелството.

В този смисъл България би могла да се счита необвързана от посочените норми на Конвенцията по отношение на лица, чието постоянно местожителство е било в друга Държава в момента на издаване на свидетелството.

Предвид горното не може да се приеме и нарушение на Конвенцията.

Нормата на чл.162 ал.1 от ЗДвП недвусмислено постановява, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Посочената разпоредба ясно реферира именно към изискването за управление на МПС с валидно СУМПС на територията на страната по отношение на определена категория лица, сред които спада и жалбоподателят. В този смисъл, неподмяната на СУМПС съобразно чл.162 ал.4 ЗДвП не следва да се квалифицира като документно нарушение, както твърди жалбоподателя. Сама по себе си липсата на замяна на чуждестранно с българско СУМПС не представлява нарушение изобщо. Нарушение ще възникне едва при участие в движението по пътищата на лице с нередовни документи. Законната презумпция в случая предполага извода, че липсата на заменено СУМПС, придружено с липсата на надлежно издадено от РБ СУМПС, води до извод за липса на валидно СУМПС. И като такава осъществява състава на нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“от ЗДвП.

Независимо от това обаче, настоящият състав съобрази, че на интернет страницата на компетентния орган – Министерство на вътрешните работи, раздел “Брекзит“ е публикувано съобщение, съгласно което „След изтичане на преходния период, предвиден по Споразумението за оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз, в Република България СУМПС, издадено от ОК, се признава като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение №6 към Конвенцията.“

Независимо от факта, че след въпросният пасаж съобщението продължава с прецизиране, насочено към чуждите граждани, дългосрочно пребиваващи в Република България, то така изложеният текст най-малкото създава правни очаквания у

българските граждани, притежаващи СУМПС издадено от Обединеното Кралство, че същото ще бъде признато на територията на страната, при това без дерогацията по чл.41 ал.7 от Конвенцията. Лаконичният и непрецизиран текст на публично огласената административна практика от страна на компетентният орган – МВР, създава правни очаквания в кръга лица, спадащи в разглежданата хипотеза, поради което действията като процесно оспорената Заповед за прилагане на ПАМ са им непротивопоставими.

В контекста на приложното поле на правото на ЕС, чийто източник е практиката на Съда на ЕС и в чиито материален обхват е настоящият спор, а именно – Директива 2006/126/ЕО, следва да се подчертае, че принципът на правната сигурност, който е един от основните принципи на правото на Съюза, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо, за да могат заинтересованите лица да се ориентират в правни положения и отношения, свързани с правния ред на Съюза (вж. решение от 8 декември 2011 г., France T./Комисия, C-81/10 P, EU:C:2011:811, т. 100 и цитираната съдебна практика; решения от 13 октомври 2016 г., P. U. Komunikacjĳi Elektronicznej и P., C-231/15, EU:C:2016:769, т. 29 и от 15 декември 2016 г., Испания/Комисия, T-808/14, непубликувано, EU:T:2016:734, т. 193).

Според постоянната съдебна практика принципът на защита на оправданите правни очаквания е един от основните принципи на Съюза. Всеки правен субект, у когото институцията на Съюза е породила основателни надежди, има право да се позове на този принцип. Уверения, които могат да породят такива надежди, независимо от формата, в която са дадени, представляват конкретни, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници, предоставени на заинтересованото лице от компетентните органи на Съюза (вж. решения от 14 юни 2016 г., M./Парламент, C-566/14 P, EU:C:2016:437, т. 77 и цитираната съдебна практика и от 12 януари 2017 г., T. Industries и CFPR/Комисия, C-411/15 P, EU:C:2017:11, т. 134 и цитираната съдебна практика; решение от 26 септември 2014 г., V&S Europe/Комисия, T-222/13, непубликувано, EU:T:2014:837, т. 47).

В този смисъл и като е огласил административна практика, създаваща основателни надежди за признаване действието на СУМПС издадени от Обединеното Кралство, без да е посочил относимостта на условието по чл.41 ал.7 от Конвенцията, компетентният орган – МВР се е обвързал от собственото си изявление и е преклудирал възможността лицата да изпаднат в хипотезата на нарушение на чл. 162 ал.1 от ЗДвП.

От изложеното се налага извода, че като е постановил процесната заповед, административният орган от системата на МВР е постановил незаконосъобразен административен акт.

С оглед изхода от спора и своевременно отправената претенция за заплащане на сторените съдебно-деловодни разноски в производство, съдът счита, че на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него съдебни разноски в общ размер на 1050 лева, от които 50лв.-заплатена държавна

такса и сумата от 1000лв. - адвокатско възнаграждение, което се присъжда при липса на възражение за прекомерност от ответната страна.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 60 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002852 от 20.06.2023г. на полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“, СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „Фиш Ай“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, представлявано от И. М. А., ЕГН: [ЕГН], сумата от 1050 /хиляда и петдесет/ лева – съдебно-деловодни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: